

Terezijanske
obljetnice
2023-2025

**Čitanje spisa sv. Terezije od Djeteta Isusa
Terezijanske obljetnice 2023. – 2025.
2023. : Rukopis A**

Svešćić 2:
Gospin smješak
(Ms A, 29v-31v)

**Čitanje spisa sv. Terezije od Djeteta Isusa
Terezijanske obljetnice 2023. – 2025.
2023. : Rukopis A**

Sveščić 2:
Gospin smješak
(Ms A, 29v-31v)

Prijedlog za sastanak zajednice:

1. Čitanje teksta.
2. Jedan od sudionika izlaže tekst uz pomoć kartice.
3. Zajednički razgovor o tekstu.

Bilo bi dobro najprije osobno pročitati i promeditirati Terezijin tekst prije sastanka zajednice, i da jedan od sudionika već unaprijed pripremi kratko izlaganje služeći se karticom za čitanje i po potrebi drugim pomoćnim sredstvima.

Rukopis A, 29v-31v

Moja najveća utjeha za vrijeme moje bolesti bilo je kad bih do-
bila pismo od Pauline... Čitala bih ga i ponovno čitala dok ga ne bih
znala napamet... Jednom ste mi, ljubljena Majko, poslali pješčani sat i
jednu od mojih lutaka odjevenu kao karmelićanka: moju radost bilo je
nemoguće izreći... Ujak pak nije bio zadovoljan. Govorio je da umjesto
da me podsjećaju na Karmel, da bi ga trebalo udaljiti iz moga duha. Ali
ja sam naprotiv osjećala da me nada da ću jednom biti karmelićanka
drži na životu... Užitek mi je bio raditi za Paulinu; izrađivala sam joj
male predmete od bijelog debelog papira, a najmiliji mi je posao bio
plesti vijence od krasuljaka i potočnica za Blaženu Djevicu. Bili smo u
lijepom mjesecu svibnju, sva se priroda kitila cvijećem i odisala vese-
ljem, samo je „mali cvijetak“ ginuo, i činilo se da je zauvijek uvenuo...

Međutim on je imao uza se Sunce, a to Sunce bijaše čudotvorni
kip Blažene Djevice koji je dva puta govorio mami, i često je, vrlo če-
sto, mali cvijetak okretao svoj cvjetni vjenčić prema toj blagoslovlje-
noj Zvijezdi... Jednoga dana vidjeh tatu kako je ušao u Marijinu sobu
gdje sam ja ležala. Dao joj je nekoliko zlatnika s izrazom velike žalosti
na licu i rekao joj neka piše u Pariz i dade da se slave mise u crkvi Naše
Gospe od Pobjede da ona ozdravi svoju jadnu kćerkicu. Ah, kako sam
bila ganuta videći vjeru i ljubav moga dragoga kralja! Bila bih voljela
da sam mu mogla kazati da sam ozdravila, ali ja sam mu već bila pro-
uzročila dosta lažnih radosti. Moje želje nisu mogle učiniti *čudo*, a
čudo je bilo potrebno da me ozdravi... Bilo je potrebno *čudo*, i Naša
ga je Gospa od Pobjede učinila.

Jedne nedjelje (za vrijeme devetnice svetih misa) izađe Marija
u vrt ostavivši me s Leonijom koja je čitala kraj prozora. Za nekoliko
minuta stanem zvati gotovo sasvim tiho: „Mama... mama!“ Leonija,
koja se već bila navikla na takvo moje dozivanje, nije obraćala pažnje

na mene. To potraja dugo, tada zazvah glasnije, i napokon se vrati Marija. Vidjela sam je jasno kako je ušla, ali nisam mogla reći da sam je prepoznala, i ja sam nastavila zvati sve glasnije: „Mama...“ Trpjela sam mnogo od te neprirodne i neobjašnjive borbe, i Marija je od nje trpjela možda još više nego ja. Poslije uzaludnih pokušaja da mi pokaže da je kraj mene, Marija klekne kraj moga kreveta s Leonijom i Celinom, zatim se okrene prema Blaženoj Djevici i pomoli joj se žarko kao *majka* koja moli za život svoga djeteta. I *Marija* postiže što je željela...

Ne nalazeći nikakve pomoći na zemlji, uboga mala Terezija također se okrenula prema Nebeskoj Majci i molila je od svega srca da joj se napokon smiluje... Najednom mi se Gospa ukaza lijepa, tako lijepa da nikada prije nisam vidjela ništa tako lijepo. Njezino je lice odisalo neizrecivom dobrotom i nježnošću, ali do dna duše dirnuo me je „divni Gospin osmijeh“. Tada nestade svih mojih muka, dvije krupne suze provriješe ispod mojih kapaka i potekoše tiho niz moje obraze, ali to bijahu suze nepomućene radosti... Ah, pomislih, Gospa mi se nasmiješila, kako sam sretna!... Ali to nikada nikome neću reći, jer bi onda nestalo moje sreće. Bez ikakva napora spustih oči i vidjeh Mariju koja me gledala s ljubavlju. Izgledala je ganuta i činilo se da naslućuje milost koju mi je udijelila Blažena Djevica... Ah, svakako sam njoj i njezinim usrdnim molitvama dugovala milost što mi se nasmiješila Nebeska Kraljica. Videći moj pogled uprt u Blaženu Djevicu, rekla je u sebi: „Terezija je ozdravila!“ Da, mali će se cvijetak preporoditi na život, sjajna *zraka* koja ga je ogrijala nastavit će svoja dobročinstva; ona nije djelovala samo odjednom, nego postupno i blago; podigla je svoj cvijetak i ojačala ga toliko da se poslije pet godina rascvjetavao na plodnoj gori karmelskoj.

Kako sam rekla, Marija je shvatila da mi je Gospa udijelila neku skrivenu milost, pa kad sam ostala sama s njom, pitala me što sam vidjela, i ja se nisam mogla oprijeti njezinim tako nježnim i tako

upornim pitanjima. Sva u čudu što sam vidjela svoju tajnu otkrivenu a da je sama nisam odala, povjerim je potpuno svojoj dragoj Mariji... Jao! Upravo kako sam osjećala, tako je moja sreća iščezla i okrenula se u gorčinu. Kroz četiri godine bila je uspomena na neiskazanu milost koju sam primila prava duševna muka za mene. Svoju sreću imala sam ponovno naći tek pred nogama Naše Gospe od Pobjede, ali tada mi se vratila *u svoj svojoj punini*... O toj drugoj milosti Blažene Djevice govorit ću kasnije ponovno. Sada moram reći, ljubljena Majko, kako se moja radost prometnula u žalost. U govornici Karmela Kad je Marija čula moju bezazlenu i iskrenu pripovijest o „mojoj milosti“, zamolila me je da joj dopustim da to kaže u Karmelu; nisam joj to mogla uskratiti... Kod moga prvog posjeta dragom Karmelu ispunila me radost kad sam vidjela svoju Paulinu u odjeći Blažene Djevice; to je bio vrlo slatki čas za nas obje... Bilo je toliko toga da kažemo jedna drugoj da nisam mogla reći ništa od svega; moje je srce bilo prepuno... Dobra majka Marija od Gonzage bila je također ondje i obasipala me sa tisuću znakova ljubavi. Vidjela sam i druge redovnice; i pred njima je započelo ispitivanje o milosti koju sam primila; pitale su me da li je Blažena Djeвица držala maloga Isusa, ili također da li je bilo mnogo svjetla, itd. Sva su me ta pitanja uznemirila i zadala mi muke, mogla sam odgovoriti samo jedno: „Gospa mi se činila vrlo lijepa... i vidjela sam je kako mi se smiješi.“ Mene je samo njezino lice zapanjilo, pa videći sada da su karmelićanke zamišljale sasvim nešto drugo (a moje duševne muke počele su već u povodu moje bolesti), pomislila sam da sam lagala...

Da sam sačuvala svoju tajnu, bila bih bez sumnje sačuvala i svoju sreću, ali Gospa mi je dopustila tu muku za dobro moje duše. Možda bi me inače obuzela kakva tašta misao, a ovako, kad me je snašlo *poniženje*, nisam se mogla pogledati bez osjećaja *duboke groze*... Ah, što sam pretrpjela! Mogla bih to reći samo Bogu!...

Govoreći o posjetu karmelićankama, sjećam se prvoga posjeta, kratko vrijeme poslije Paulinina ulaska u samostan. Zaboravila sam o njemu pripovijedati gore, ali to je pojedinost koju ne smijem mimoići. Ujutro onoga dana kad sam trebala ići u govornicu razmišljala sam sasvim sama u svom *krevetu* (tu sam naime obavljala svoje najdublje molitve i tu sam, protivno od zaručnice u Pjesmi nad pjesmama, uvijek nalazila svoga Ljubljenoga), pitala sam se koje ću ime dobiti u Karmelu. Znala sam da ima jedna sestra Terezija od Isusa, a ipak mi se moje lijepo ime Terezija nije smjelo oduzeti. Najednom pomislih na *Maloga Isusa* kojega sam toliko ljubila, i rekoh sebi: „Oh, kako bih bila sretna da se zovem Terezija od Djeteta Isusa!“ U govornici *nisam ništa rekla o snu* koji sam usnila potpuno budna, ali dobra majka Marija od Gonzage, pitajući sestre koje bi mi ime trebalo dati, dođe na misao da me nazove imenom koje sam sanjala... Moje je veselje bilo veliko, i ta sretna podudarnost misli učini mi se kao posebna nježnost moga Ljubljenoga Djeteta Isusa.

Uvod u tekst:

Ponavljamo ono što smo već rekli u prvom spisu u vezi s „Čudotvornim kipom Presvete Djevice“ (Ms A, 2r): to je „Gospa od smiješka“, koja danas nadvisuje Svetičin grob. Supružnici Martin i mali su posebnu privrženost ovom kipu. Odigrao je ključnu ulogu u Terezijinu životu, izliječivši je u djetinjoi dobi od teške bolesti na živce (Ms A, 29v-31r: to je naš ulomak) i pratila je u njezinoj agoniji u samostanskoj bolesničkoj sobi (počevši od 8. srpnja 1897.). U siječnju 1895. nalazila se u predsoblju Terezijine ćelije.

Taj je kip mladom Ljudevitu Martinu darovala starija gospođa iz Alençon, vrlo pobožna, uvjereni da će u njemu pronaći osobu dostojnu prihvatiti takav dar. Još neoženjen, Ljudevit ju je smjestio u svoj „Pavillon“, gdje se povlačio na čitanje i molitvu. Nakon ženidbe, kip postaje žarište obiteljske molitve. Okružen je cvijećem tijekom Marijina mjeseca. Često se Zelija Martin, Ljudevitova žena, obraća Presvetoj Djevici i povjerava joj da je primila „milosti koje su samo meni poznate“. U Buissonnets (ime kuće obitelji Martin u Lisieuxu, nakon Zelijine smrti), kip zadržava istaknuto mjesto.

Terezija također spominje Našu Gospu od pobjede: pobožnost i svetište u Parizu drago obitelji Martin. U Parizu se slavila misna devetnica za ozdravljenje male Terezije. Odlazeći u Rim, Terezija je 4. studenog 1887. sa svojim ocem i Celinom posjetila ovu crkvu i primila milost mira (Ms A, 30v; 56v-57r).

„Marija postiže što je željela“ (Ms A, 30r): ovako Marija od Presvetog Srca (njezina sestra Marija) dočarava ovaj prizor: „Najstrašnija je kriza bila ona koju pripovijeda u svom životopisu. Mislila sam da će podleći. Vidjevši je iscrpljenu u onoj bolnoj borbi, htjela sam joj dati da pije, ali je ona prestravljeno uzviknula: 'Žele me otrovati!'. Zatim sam se sa svojim sestrama bacila pred noge Presvete Djevice. Tri sam puta izgovorila istu molitvu. Treći put sam vidjela Tereziju kako gleda u kip Presvete Djevice...“ (Biskupijski proces).

„Podigla je svoj cvijet i ojačala ga“ (Ms A, 30v): Terezijine sestre potvrdile su da ova teška živčana bolest nije ostavila nikakvih posljedica, osim dviju sitnica koje je zapazila Leonija.

„Moja se radost [...] pretvorila u gorčinu“ (Ms A, 30v): jak izraz kod Terezije, koja ga upotrebljava trideset i dva puta u rukopisima i pismima. Jasno dočarava gorčinu Kristova kaleža.

„Imati poniženje kao sudbinu“ (Ms A, 31r): Terezijin posebno snažan izraz pokazuje da je ovdje poniženje proživljeno bez pandana, možda oštrije nego u drugim trenucima njezina života, i to u tako nježnim godinama, sa deset godina.

Za zajednički razgovor:

a. Što kaže tekst?

Razumjeti sadržaj i prvotno značenje Terezijina teksta.

b. Što nam tekst govori danas?

Razumjeti aktualnost (društvenu, crkvenu, duhovnu itd.) teksta.

c. Što meni/nama govori tekst?

Aktualizirajte i primijenite tekst na osobni život i život zajednice.

Svrha ovog postupka je dopustiti Tereziji da razgovara s nama, ispituje nas, ohrabri nas i da bi nam prosvijetlila i potvrdila naš osobni i zajednički put. Predložena pitanja su stoga samo poticaji za osobno razmišljanje i razgovor u zajednici.

Pitanja:

1. Ovu epizodu milosti Gospina osmijeha Terezija doživljava u kontekstu odvojenosti i teškoće oplakivanja svoje majke i one koja je sada predstavlja, Pauline, koja je upravo ušla u Karmel. Kakvo značenje Terezija daje svojoj bolesti? Kako nas poziva da prođemo kroz patnju? Kako predstaviti Tereziju da može pomoći ljudima u patnjama koje proživljavaju?
2. Terezija vrlo često povezuje Karmel, Gospu i Paulinu koja predstavlja njezinu majku. Kakav je duboki duh našeg odnosa s Djevicom Marijom u našem karmelskom pozivu? Što za nas znači da smo ušli u marijanski red??
3. Osim toga, također možemo pročitati i razmotriti pjesmu br. 54 „Zašto te ljubim Marijo“ napisanu nekoliko mjeseci prije njezina ulaska u Život, npr.:
<https://www.facebook.com/1772310233030087/posts/2645139555747146/>
Posebice čitajmo kitice posvećene patnji (Marijinoj i Terezije s Marijom). To će nam omogućiti da shvatimo duhovni razvoj između teksta rukopisa A i pjesme 54 iz svibnja 1897.?

Terezijanske obljetnice
2023.-2025.

BOSONOĞI KARMEL

Generalna kuća Bosonogih karmelićana

www.carmelitaniscalzi.com